

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Cdo/333/2020  
Identifikačné číslo spisu: 1314217329  
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022  
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1314217329.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému B. P., bývajúcemu v D., o zaplatenie 1.392,70 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16C/486/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2020 sp. zn. 8Co/147/2017, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. februára 2020 sp. zn. 8Co/147/2017 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 13. októbra 2016 č. k. 16C/486/2015-78 vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. októbra 2016 č. k. 16C/486/2015-78 v spojení s opravným uznesením z 13. januára 2017, č. k. 16C/486/2015-88 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 1.392,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z istiny od 15. mája 2014 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny v sume 1.392,70 eur, úrokov v sume 122,59 eur, sankčných poplatkov v sume 13,18 eur, úroku vo výške 19,90 % ročne z istiny 1.392,70 eur od 11. júna 2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z istiny a úrokov od 15. mája 2014 do zaplatenia, poplatkov za upomienky v sume 60 eur. Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi stranami bola dňa 14. decembra 2012 uzavretá zmluva o úvere č. XXXXX, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky formou bezúčelového splátkového úveru, pričom výška úveru predstavovala sumu 2.000 eur; druh úveru bola „pôžička“, resp. bezúčelový úver poskytnutý žalobcom na splatenie záväzkov žalovaného; úrok bol fixný vo výške 19,90 % ročne; poplatok za správu úverového účtu predstavoval sumu 1,99 eur mesačne; výška splátky predstavovala sumu 73,49 eur, termín prvej splátky bol dohodnutý k 19. decembru 2012 a konečná splatnosť k 19. novembru 2015; počet splátok bol 36, vždy k 19. dňu v mesiaci; RPMN predstavovala hodnotu 24,68 %; priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy predstavovala hodnotu 20,90 %; žalovaný mal splatiť celkovú sumu 2.717,28 eur; zmluvné strany sa dohodli, že peňažné prostriedky z úveru žalobca poukáže

na určený účet žalovaného, a ak žalovaný poruší alebo nesplní akýkoľvek záväzok vyplývajúci zo zmluvy, mohol žalobca žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, za podmienok uvedených v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach; popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov má žalobca právo pre prípad omeškania s úhradou na dohodnutý úrok z omeškania vo výške 8 % ročne. Žalobca listom z 22. apríla 2014 vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru v sume 1.509,58 eur s príslušenstvom, a to v lehote do 14. mája 2014. Právne posúdil okresný súd vec podľa § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 2 písm. a/, § 261 ods. 6 písm. d/, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), § 25a ods. 1, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. d/, § 11 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ zákona č. 129/2010 Z. z., pričom absencia niektorej z nich má za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť ním poskytnutého úveru. Jednou z takýchto náležitostí je podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. údaj o výške, počte a termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Zo zmluvy nevyplýval údaj o tom, koľko žalovaný pri každej splátke zaplatí konkrétne na istinu úveru, na úroky, prípadne ďalšie poplatky dohodnuté v zmluve, žalobca poskytol žalovanému len údaj o celkovej mesačnej splátke, ktorá nekonkretizovala výšku splátky istiny úveru, úrokov, prípadne iných poplatkov, a preto treba žalobcom poskytnutý úver považovať podľa § 11 ods. 1 písm. a/ za bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho sa žalobca mohol domáhať voči žalovanému len vrátenia istiny úveru a úrokov z omeškania z dlžnej istiny úveru. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu čo do zamietajúcej časti rozhodnutia okresného súdu rozsudkom z 25. februára 2020 č. k. 8Co/147/2017-104 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky v sume 101,80 eur a vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok potvrdil. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné. Nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov za upomienky v sume 60 eur súd prvej inštancie zamietol ako nepreukázaný s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že nejaké upomienky žalovanému zasielal. Žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy za účelom preukázania tohto nároku a okrem toho si nesplnil ani povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností, týkajúcich sa vzniku tohto nároku, ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 101 ods. 1 O. s. p., účinného v čase podania žaloby, resp. § 150 ods. 1 CSP, keď v žalobe ani v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ani len netvrdil, kedy a aké upomienky žalovanému zasielal a tento nárok žiadnym spôsobom nešpecifikoval. Nedôvodne žalobca v odvolaní namietal, že pokiaľ súd jeho návrh v tejto časti považoval za neúplný, mal ho vyzvať na doplnenie v zmysle § 43 ods. 1 O. s. p., resp. § 129 ods. 1 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že návrh žalobcu v tejto časti nepovažoval za neúplný, ale za nepreukázaný, pričom tento nárok posúdil ako hmotnoprávny nárok podľa § 121 ods. 3 OZ na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorého dôvodnosť, výšku a aj účelnosť musí žalobca preukázať (I. ÚS 246/2019-14). Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., a to údaj o výške, počte a termíne splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a z toho dôvodu žalobcom poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pričom poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES a pokiaľ ide o výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy medzi stranami, bolo potrebné vychádzať aj z rozsudku C-42/15, Home Credit Slovakia a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ uvedenej smernice (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia) a písm. i/ (právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis

z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy) smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. V zmysle uvedeného je potrebné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. vykladať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 56/2018, 6 Cdo 113/2018). Žalobca má právo aj na úroky, pričom sporné zostalo iba to, za aké obdobie mu nárok na úroky z úveru vznikol. Odvolací súd dospel k záveru, že pri posudzovaní práva veriteľa i na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru, popri úrokoch z omeškania, aj za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celého úveru až do úplného vrátenia istiny, možno za stavu chýbajúcej ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR k danej otázke, zabezpečiť dôsledné rešpektovanie zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad CSP iba tak, že odvolací súd, resp. senát rozhodujúci v preskúmvanej veci, bude vychádzať z právnych záverov vyslovených v stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, teda z toho, že v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru veriteľovi zmluvný úrok za dobu od okamihu zosplatnenia úveru do splatenia istiny nepatrí. Žalobca má preto nárok v zmysle vyššie uvedeného na zaplatenie úrokov v sume 101,80 eur a vo zvyšnej časti uplatnených úrokov posúdil odvolací súd žalobu ako nedôvodnú, pretože odo dňa predčasného zosplatnenia úveru veriteľovi už úrok nepatrí. Keďže žalobca nemá právo na úrok odo dňa 15. mája 2014 z dôvodu predčasného zosplatnenia úveru ku dňu 14. mája 2014, nemôže mu vzniknúť ani právo na úroky z omeškania z týchto úrokov od 15. mája 2014 do zaplatenia. Žalobca sa domáhal aj zaplatenia sankčných poplatkov v sume 13,18 eur, o ktorom nároku si taktiež nesplnil povinnosť tvrdenia, a ani dôkaznú povinnosť, keď tento nárok žiadnym spôsobom nešpecifikoval, neuviedol rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa jeho vzniku, ani za aké obdobie si tento nárok vyčíslil a dôvodnosť tohto nároku nepreukázal. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolateľ trval na tom, že tvrdenie prvoinštančného i odvolacieho súdu, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, neobstojí, keďže neobstoja argumenty uvádzané ako dôvody takéhoto právneho názoru a na ňom založeného súdneho rozhodnutia. Uvedený záver podľa neho vyplýva zo súladu dohody o úrokoch so zákonom, z absencie právnej úpravy obmedzujúcej nárok veriteľa na zmluvný úrok momentom zosplatnenia dlhu, z množstva zákonných ustanovení podporujúcich záver o nároku veriteľa na zmluvný úrok od času poskytnutia do vrátenia v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov, z negatívnych dôsledkov odopretia nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení dlhu a rozporu s právnymi princípmi a nesúladu s účelom spravodlivého usporiadania vzťahov z úverovej zmluvy po porušení zmluvných povinností dlžníkom, z aktuálnej judikatúry a českého príkladu riešenia, ktoré skutočnosti dovolateľ ďalej podrobne vyargumentoval a j s odvolaním s a na platnú právnu úpravu a konkrétne rozhodnutia NS SR, NS ČR, ÚS SR, ÚS ČR. Poukázal na absenciu ustálenej súdnej praxe v SR v otázke obmedzenia nároku veriteľa na zmluvný úrok zosplatnením dlhu a lebo zákazu kumulatívneho uplatnenia úrokov a úrokov z omeškania na úrovni nižších, aj vyšších súdov. Demonštroval na rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6 Cdo 113/2018) a krajských súdov SR závery, ktoré potvrdzujú právny názor dovolateľa, ako aj právne závery právnej teórie a vedy. Na základe čoho uzavrel, že úroky po zosplatnení úverovej pohľadávky sú v súlade s právom a v súlade s právom je aj uplatňovanie úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení popri sebe. Aktuálna legislatíva nijakým spôsobom takýto nárok neobmedzuje a ani ho negatívne nepodmieňuje predčasným zosplatnením dlhu veriteľom na základe omeškania dlžníka. Pokiaľ má byť tento nárok obmedzený, toto obmedzenie musí vychádzať od zákonodarcu, doposiaľ však takéto obmedzenie zákonodarca napriek „pokusu“ (návrh zákona) z roku 2013 nezaviedol. Uvedený návrh však nepochybne nepriamo popiera právny názor, že takéto obmedzenie už v našej legislatíve je zavedené, resp. vyplýva z existujúcich účinných právnych predpisov. Ďalej tiež platí, že takéto obmedzenie akiste nemôže vychádzať z činnosti súdov, či už extenzívnym výkladom iných ustanovení upravujúcich ochranu spotrebiteľa, ktoré ide nad rámec zákona s absurdnými dôsledkami vo vzťahu k iným zákonným ustanoveniam a ustáleným právnym princípmi. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť v rozsahu výroku, ktorým žalobu

zamietol v časti nároku na zmluvný úrok vo výške 19,90 % ročne zo sumy 1.392,70 eur od 11. júna 2014 do zaplatenia, zrušiť aj rozsudok krajského súdu v rozsahu výroku, ktorým súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 19,90 % ročne zo sumy 1.392,70 eur od 11. júna 2014 do zaplatenia a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, zároveň žalobcovi priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

9. V preskúmvanej veci dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom malo ísť o otázku existencie a výšky nároku veriteľa zo (spotrebiteľského) úverového vzťahu na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

9.1. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ odôvodnil dovolanie prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzil nielen to, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne (označením právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), ale aj to, v čom ním namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav). Dovolateľom vymedzená právna otázka nebola v čase podania dovolania (28. apríla 2020) dovolacím súdom vyriešená, avšak medzičasom rozhodovacia činnosť odvolacieho súdu túto predmetnú otázku riešila, a to v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo 16. júna 2020, ale táto nebola zodpovedaná v čase rozhodovania súdov v základnom konaní. Dovolací súd potom konštatuje prípustnosť dovolania vychádzajúc z jeho obsahu (§ 124 CSP) podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že ide o dovolanie podané žalobcom v obdobnej veci, aká už bola v počte aspoň päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa. V týchto konaniach bola podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jeho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP - porovnaj napr. konania vedené na dovolacom súde pod sp. zn. 4 Cdo 11/2021, 4 Cdo 22/2021, 4 Cdo 94/2021, 7 Cdo 24/2021, 7 Cdo 48/2021. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 CSP dovolací súd už ďalšie dôvody neuvádza, doplní iba, že dovolateľom nastolenú právnu otázku dovolací súd riešil rozhodnutím zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na zasadnutí konanom 30. marca 2021 prijalo ako rozhodnutie zásadného významu určené na zverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 ako rozhodnutie č. R 5/2021. Jeho právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 94/2019, 2 Cdo 83/2020, 3 Cdo 35/2020, 4 Cdo 66/2020, 5 Cdo 46/2020, 6 Cdo 56/2020, 7 Cdo 186/2020, 8 Cdo 135/2020, 9 Cdo 24/2020, v dôsledku čoho možno v ňom uvedený právny názor ohľadom predmetnej

právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, od ktorého sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a zároveň dôvodné, pretože rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania (§ 449 ods. 2 CSP) a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

13. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.